

Lars Kvaternik

Poročilo

Z razredom smo se odločili, da bomo k projektu Solidarnost oz. Jaz in mi za vas prispevali tako, da bomo sodelovali na ljubljanskih osnovnih šolah, kjer bomo za otroke pripravljali poučne vsebine.

Večina se nas je odločila vzpostaviti kontakt z osnovnimi šolami, na katere smo tudi sami hodili. Razdelili smo se v nekaj skupin; vsaka je šla na svojo osnovno šolo. Jaša, Anamarija, Luka Ž., Maks in Vid so obiskali OŠ Mirana Jarca, Vasja, Zala, Živa F., Zoja, Luna in Lars OŠ Vita Kraigherja, Lenart OŠ Vide Pregarc, Maj in Luka V. OŠ Vižmarje-Brod, Arnej, Tilen, Taja S., Klara OŠ Vodnik, Neža in Maja OŠ Zadobrova, Taja in Ajda OŠ Koseze, Ronja in Pia OŠ Prule in Živa B., Lea in Mija OŠ Vodmat.

Dejavnosti, ki smo jih pripravili za šolarje, so bile različne; od športnih iger do miselnih ugank. Prav tako smo jim nudili pomoč pri npr. domači nalogi ali kakšnem drugem projektu. Odziv otrok je bil povsod pozitiven, rade volje so sodelovali z nami in se veselili naših tedenskih srečanj. Nekateri so ta srečanja videli kot obveznost, a za nekatere je bila tudi zabava in priložnost, da stopijo v stik z mlajšo generacijo.

Refleksije dijakov

Pia Blažina

Za projekt Jaz in mi za vas smo se v našem razredu odločili za pomoč v osnovnih šolah pri podaljšanem bivanju. Z sošolko sva napisali pismo ravnateljici Osnovne šole Prule in se zmenili za sestanek. Bila je zelo navdušena nad idejo in z veseljem naju je dodelila različnima razredoma. Jaz sem dobila 3.B. Ob prvem obisku sem jim pomagala izrezovati netopirje za okrasitev učilnice. Bili so zelo radovedni in polni energije. Kmalu smo se odpravili na igrišče, kjer smo se igrali igre z žogo in vrteli na vrtiljaku. Ob mojem naslednjem obisku sem pripravila delavnice, kjer sem jih naučila risati kocke in objekte v prostoru. Zaradi dežja smo ostali v učilnici in se igrali pantomimo. Z vsakim obiskom so me bili otroci bolj veseli. Vsekakor je bila to izkušnja, ki je ne bom pozabila. Na začetku me je bilo strah, kako bom ohranila njihovo pozornost, a pri tem nisem imela težav. Večkrat sem jim pomagala tudi pri domači nalogi. Vsakič ko sem odšla, so mi narisali risbice in se od mene glasno poslovili. Vedno sem odšla z nasmehom na obrazu in dobro voljo.

Pia Blažina

Taja Boc

V okviru letošnjega projekta Jaz in mi za vas smo v razredu prišli do odločitve, da bomo obiskali svoje osnovne šole. Okvirna zamisel je bila, da jim ponudimo pomoč pri nadzoru otrok, domačih nalogah itd. S sošolko Ajdo Brenk sva obiskali Osnovno šolo Koseze. Že 26. 9. 2023 sva imeli uvodni sestanek z ravnateljico in pomočnikom ravnateljice, ki nama je list prisotnosti tudi

podpisal. Dogovorili smo se za okvirne datume in najine naloge. Začeli sva dva tedna kasneje 9. 10. 2023 in sicer sva pomagale v podaljšanem bivanju 4. a razreda. Vsak dan do 13. 10. 2023 sva obiskovale šolo med 14.00 in 15.30 uro. Zaradi lepega vremena smo z razredom večino časa preživelii zunaj, a šele po opravljenih nalogah in malici. Ko sva prispeli v razred, sva se najprej z vsemi spoznali, nekaterim celo pomagali pri domačih nalogah ter po malici pomagali učiteljici peljati otroke na igrišče. Večino časa sva porabili za odgovarjanje na vprašanja, saj so bile predvsem punce zelo radovedne. Imele so veliko različnih vprašanj in so se z nama zelo zblížale. Ko je vprašanj zmanjkalo, smo z njihovimi sošolci igrali nogomet, se šli skrivalnice ali pa smo si le metali žogo. Ko je bila ura 15.30, je večina odšla. Vse sva morali odkljukati iz seznama, nekateri so šli na trening nogometa ali gimnastike, na pevski zbor, šah ali pa domov. Seznam sva oddali učiteljici, ki naju je nadzorovala, in podaljšanega bivanja je bilo konec. Ko sva vse ure opravili, sva se od razreda poslovili in dali list prisotnosti podpisat pomočniku ravnatelja. Celotna izkušnja mogoče ni bila nič posebnega, ampak bilo je zabavno, tako nama kot tudi otrokom, ki so se, upam, tudi kaj novega naučili. Bila je odlična priložnost, da sva preživelii nekaj časa z mlajšimi, polnih energije in vprašanj.

Živa Bregar

Prvi dan, ob štirih smo se dobili v učilnici 3.B, ki je v drugem nadstropju Osnovne šole Vodmat. Potem nam je učiteljica povedala, kaj delajo in kdaj bodo šli ven. Večkrat smo jim pomagale pri domači nalogi; hodile smo okoli in malo gledale kaj delajo. Razred je bil v bistvu totalen kaos. Nekateri so se lovili po razredu, delali letala in jih metali, mize so bile neurejene in so precej naključno ležale po prostoru. V razredu je bil zvonček, ki naj bi jih opozarjal, da naj so tiho, ampak ga je po navadi v opisanem kaosu slišala le tretjina razreda. Nam - prostovoljkam je bilo malo neugodno nadirati otroke, zato smo v največjem kaosu stale v kotu in se v obupu smehljale. En otrok se nas je na smrt bal in vedno, ko smo prišle, je tekel stran. Večina deklet pa nas je oboževala, še posebej Mijo, in so se ves čas obešale po nas. To nas ni preveč motilo, dokler nismo izvedele, da v razredu razsajajo uši... En četrtek se je zbrala skupina deklet, ki so hotele, da jih nesemo šturporamo na hrbtu. Mene je deklica skoraj zadavila, ampak sem na srečo preživela. Lea je morala izvesti umik na stranišče, ker so jo začele napadati z vseh strani in je niso pustile pri miru. Enkrat smo tudi risali buče in precej začudeno smo opazovale, kako se je en otrok razjokal, ker je bila njegova buča 'nebučasta'. Potem so delali origami in ko smo se ozrle po razredu, ker je bilo kar naenkrat bolj tiho, smo ugotovile, da so v učilnici le še trije otroci. Origamija ni nihče dokončal razen mene in Leje. Na začetku obiskov, prvi teden, smo skakali v daljino. Res presenetljivo veliko otrok je hotelo skakati. Potem smo odobrile skoke z zaletom in takrat se je začela pravo tekmovanje. Vse se spomnimo deklice, ki je skočila, kot sama pravi 9,4 metrov. Vsi smo jo gledali, ko je skakala. Potem je tudi delala nalepke za vse. Cela vrsta se je nabrala, saj je le ona smela uporabljati

dvostranski lepilni trak. Vse smo dobile nalepke. Vsakega naslednjega obiska smo se bolj veselile.

Ajda Brenk

V sklopu projekta Jaz in mi za vas smo se odločili, da obiščemo naše nekdanje osnovne šole. Naša prvotna ideja je bila, da ponudimo pomoč pri varstvu otrok in njihovih domačih nalogah. Zato sva se skupaj s sošolko Tajo Boc odpravili v Osnovno šolo Koseze. Prvi sestanek z ravnateljico in njenim pomočnikom je potekal 26. 9. 2023, kjer smo dogovorili datume in naloge. Najino delo sva začeli 9. 10. 2023, ko sva s Tajo pomagali v podaljšanem bivanju 4. a razreda. Vsak dan do 13. 10. 2023 sva obiskovali šolo med 14.00 in 15.30 uro. Ker je bilo lepo vreme, smo večino časa preživeli zunaj, po opravljenih nalogah in malici. Na začetku sva se predstavili in otrokom jim pomagali pri domačih nalogah. Po malici sva učiteljici pomagali pri vodenju otrok na igrišče. Veliko časa sva namenili odgovarjanju na vprašanja, predvsem dekleta so bila zelo radovedna. Ko je vprašanj zmanjkalo, smo se tudi z njihovimi sošolci igrali nogomet, skrivalnice, ali pa smo si le metali žogo. Ko je bila ura 15.30, jih je velika večina odšla domov, drugi otroci so se razšli na različne dejavnosti. Učiteljici sva oddali seznam prisotnosti, ki ga je potrdil pomočnik ravnatelja, in podaljšano bivanje se je končalo. Po končanem delu sva se poslovili od razreda in podpisali list prisotnosti. Izkušnja je bila zabavna tako za naju kot za otroke, ki so se verjetno tudi kaj novega naučili. To je bila odlična priložnost za druženje z mlajšimi, polnimi vprašanj.

Jaša Fidler

V zadnjih dveh mesecih sem občasno obiskoval Osnovno šolo Mirana Jarca, kjer sem sodeloval pri igri z otroki in jim pomagal pri njihovih domačih nalogah. To obdobje je bilo izjemno koristno in bogato z novimi izkušnjami. Skozi interakcijo z otroki sem pridobil veliko dragocenih spoznanj. Pomagati otrokom pri njihovih domačih nalogah je bila izjemna priložnost za učenje in rast, saj sem moral prilagajati svoj pristop in metodologijo glede na individualne potrebe vsakega otroka. To me je naučilo prilagajanja, potrpežljivosti in empatije. Prav tako sem se naučil, kako razložiti kompleksne koncepte na način, ki je razumljiv in zanimiv za otroke. Sodelovanje v igri z njimi pa je okrepilo moje sposobnosti sodelovanja v skupini, razvoj ustvarjalnih rešitev in spodbujanje pozitivnega vzdušja. Ta izkušnja me je navdihnila in obogatila na mnoge načine, ter mi dala novo perspektivo na pomembnost vloge mentorja in vzgojitelja v življenju otrok.

Živa Filipič

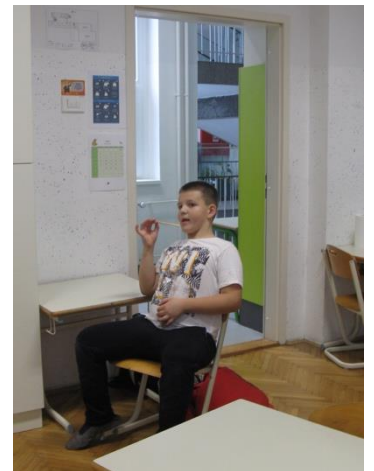
Že ob odločitvi, da bomo s sošolci v okviru projekta pomagali na osnovnih šolah, sem bila navdušena, saj z otroki rada delam. S sošolko sva se na izbrano osnovno šolo večkrat odpravili in vsakič pripravili družabne igre. Otroci so večinoma z veseljem in zanimanjem sodelovali, meni pa je bilo prav tako zanimivo slišati, kako oni doživljajo svet. Med drugim smo skupaj tudi risali, in res mi je bilo všeč, da so me otroci tako lepo sprejeli, da sem na koncu dobila tudi več risbic. Mislim, da je bilo tudi otrokom tekom najinih obiskov prijetno, saj so naju vedno ob koncu spraševali, kdaj se ponovno vrneva. Vsekakor gre za zelo pozitivno izkušnjo, in z veseljem bi v prihodnosti še kdaj sodelovala pri čem podobnem.

Mija Hus

Srečanja z učenci 3.B na Osnovni šoli Vodmat vsak četrtek ob štirih so bila resnično razburljivo doživetje. Čeprav je bilo v razredu precej kaotično, sem se počutila koristna, saj sem lahko pomagala otrokom pri domačih nalogah. Kljub kaosu sem opazila, da so se otroci veselili naše prisotnosti in nas prosili za pomoč. Čeprav je bilo včasih malo težko umiriti otroke, sem uživala v pripravljanju igrice in zaposlitev, kot na primer skok v daljino, vislice, kviz, med dvema ognjema.

Opazila sem tudi različne reakcije otrok na našo prisotnost. Medtem ko so nas nekateri oboževali in se veselili našega druženja, je bil en otrok celo prestrašen in je vedno zbežal, ko

smo prišli. Sčasoma smo se naučili navezati stik tudi z njim in mu pomagati premagati strah.

Anamarija Kocijan

V okviru projekta Jaz in mi za vas sem se skupaj s šestimi sošolci vrnila na svojo bivšo osnovno šolo, OŠ Mirana Jarca Ljubljana. 27.9.2023 smo se z ravnateljem sestali na uvodnem sestanku. Tam smo se dogovorili, kako bo naše prostovoljstvo potekalo. Skupaj s sošolko Nino sva pomagali na ustvarjalnem krožku učencev 1. triade. Tudi sama sem ustvarjala in razvijala kreativnost, predvsem pa sem bila v pomoč učiteljici ter otrokom. Pred obiskom na OŠ sem bila mnenja, da bodo otroci zadržani, a se je moje mnenje hitro spremenilo. Z veseljem so naju sprejeli in bili navdušeni vsakič, ko so naju zagledali. Že od malih nog me veseli delo z otroki, zato sem se veselila vsakega prihoda na šolo. Po petih srečanjih smo se tako povezali, da je bilo kar težko priznati, da naju po opravljenih urah ne bo več nazaj. V spominu mi je najbolj ostal zadnji dan, ko smo zaradi odsotnosti učiteljice namesto krožka odšli na igrišče. Tistega dne je zapadel sneg, zato smo se na igrišču kepali in delali snežaka. Čeprav so bili otroci na snegu nagajivi, me niso motile njihove snežne kepe, saj sem videla, kako so se ob tem zabavali. Kljub obveznosti prostovoljnega dela v popoldanskem času, mi opravljanje dela ni bilo odveč, saj

smo z otroki lepo sodelovali. Ta oblika dela mi bo v prihodnje koristila, saj sem s tem pridobila izkušnje za delo z mlajšimi otroki, hkrati pa tudi razvila večšine uspešnega sodelovanja in prilagajanja v skupini.

Vasja Japelj

V jesenskem času sva se z sošolcem Larsom odločila za obisk Osnovne šole Vita Kreigherja Bežigrad. Dobila sva zelo živahen razred 3.c. Otroci so bili radovedni, spraševali so o dogajanju na srednji šoli. Veliko smo bili zunaj. Večinoma smo se lovili, še posebej so se želeli igrati skrivalnice. Miselne igre jim niso ugajale, raje so se lovili in tekli naokoli. Nekateri so bili zelo radovedni, so se drugi držali zase. Pri računanju večinoma niso želeli pomoči. Če povzamem, je bila to dobra izkušnja zame in tudi za otroke. Obisk mi je obudil veliko spominov na osnovno šolo. Otroci pa niso mogli verjeti, da smo že tako stari, pa jim nisva mogla dopovedati, kako hitro mine čas.

Vid Ahčan Kosmač

V preteklih mesecih smo skupaj s sošolci opravljali prostovoljno delo na Osnovni šoli Mirana Jarca. Razdelili smo se v skupine po dva dijaka in sodelovali pri različnih dejavnostih v okviru podaljšanega bivanja. Otrokom smo pomagali pri domači nalogi, a ker je le te v 1. razredu sorazmerno malo, je velik del naše pomoči predstavljalo igranje in zabavanje otrok. Skupaj smo se kepali na igrišču, sestavljali Lego kocke v učilnici in izdelovali papirnate snežake.

Med izvajanjem projekta sem kot 18-letnik spoznal, kako zabavno in lepo je biti brezskrben otrok, ki je komaj vstopil v osnovno šolo, in s tem nevede stopil eno stopničko bližje odraslosti. Opazil sem tudi, kako so otroci po duši in obnašanju boljši od starejših. Med otroci so namreč vidne socialne razlike in razlike v načinu vzgoje, a ker so tako zatopljeni v pozitivne stvari, kot so igra, smeh in zabava, jim take stvari ne kradejo pozornosti. V šoli jih učijo sodelovanja in pomoči drug drugemu, zato so ob prvem snegu vedeli, da morajo stopiti skupaj in okepati šest gimnazijcev.

Projekt je bil smiseln, saj dijaki velikokrat razmišljamo zgolj o šoli in o naših lastnih problemih, nikoli pa se ne ozremo okoli sebe in preverimo, ali bi lahko kakšne stvari v naši okolici spremenili na bolje ali pomagali sočloveku. Otroci so bili po mojem mnenju zelo veseli našega

obiska in bi verjetno želeli, da bi tam dobili mesto stalnih pomočnikov učitelja v podaljšanem bivanju. Izkušnjo si bom zagotovo zapomnil kot pozitivno in bi jo ob priložnosti z veseljem ponovil.

Lars Kvaternik

S prijateljem sva en teden vsak dan obiskovala Osnovno šolo Vita Kraigherja. Tam sva zabavala otroke in jim pomagala z domačo nalogo, se lovila z njimi itd. Otroci so bili živahni in ni jih bilo težko pripraviti do tega, da sodelujejo z nama. Na začetku smo se lovili, potem smo igrali ristanc. Ko je bilo slabo vreme, smo ostali notri, kjer sva jim pomagala pri domači nalogi, jih učila gledati na uro itd. Vsekakor je bila to prijetna izkušnja in mislim, da so si tudi oni zapomnili naju.

Lea Meglič

V okviru projekta Jaz in vi za vas, sem delala z otroki v drugem razredu na Osnovni šoli Vodmat. Tja sem hodila vsak četrtek popoldan in opravljala različna opravila. Sodelovala sem pri igri na dvorišču, pomagala pri športnih dogodkih (merjenje skoka v daljino) ter pomagala pri kreativnih delavnicah (risanje in barvanje). Med obiski sem spoznala, da delo z otroki ni zame. Vedno sem bila nervozna in nisem vedela, o čem in kako se pogovarjati z njimi. Nikakor se nisem mogla povezati z njimi in mislim, da je bilo tudi njim malce nerodno. Vseeno pa je bila to dobra izkušnja, saj sem spoznala kakšen tip osebe dela z otroki, zase pa ugotovila, da bom karierno pot iskala nekje drugje.

Zoja Nagode

Prostovoljno delo na osnovni šoli z otroki prvega, drugega in tretjega razreda je bilo izjemno osvežujoče in poučno. Med dejavnostmi, kot so ustvarjalne delavnice, družabne igre in športne igre, sem opazila veliko pozitivnih vidikov. Otroci so bili polni energije in navdušenja, kar je bilo nalezljivo. Spoznala sem, kako pomembno je ustvariti spodbudno okolje za učenje in razvoj otrok. Kljub temu pa sem se srečal tudi z izzivi, kot so omejen čas in včasih težave pri ohranjanju reda, saj so bili otroci zelo energični in glasni. Kljub temu pa sem prepričana, da je prostovoljno delo na osnovni šoli zelo smiselno, saj lahko prispeva k boljšemu razumevanju otrok in dodatni spodbudi otrokom pri opravljanju nalog ter upoštevanju pravil. Menim, da je ta projekt nedvomno pomemben prispevek k razvoju mladih generacij. Solidarnost je zelo pomembna, saj omogoča tako medsebojno kot osebno rast prostovoljcev.

Maks Novak

Za projekt Jaz in vi za vas sem pomagal učiteljem razredov 1. triade v osnovni šoli. Z otroci smo se igrali raznovrstne igre v učilnici in zunaj na igrišču. Nekatere igre so bile bolj kompleksne, kot na primer šah in štiri v vrsto, druge pa bolj preproste, na primer skrivalnice, telefonček, pantomima ipd. Spoznal sem, da za opravljanje takšnega poklica potrebuješ ogromno potrpljenja in smisla za humor. Prav tako moraš biti sočuten, saj so otroci še zelo mladi in zato občutljivi. Menim, da projekt ne pripomore veliko v izobrazbi dijakov, ampak spodbuja rast dijakov kot osebe, zato se mi zdi dokaj smiseln.

Arnej Povše

V letošnjem letu smo še s tremi sošolci oz. sošolkami na Osnovi šoli Valentina Vodnika pomagali otrokom z učnimi težavami iz tretjih in četrtyh razredov. Medtem sem opazil, da se večina teh otrok spopada z nepoznavanjem jezika, kar otežuje njihovo delo ne samo pri slovenščini, ampak tudi pri drugih predmetih. Pri omenjeni težavi smo bili na žalost bolj ali manj nemočni, kar je rahlo okrnilo obseg naše pomoči. Kljub temu smo uspeli veliko otrokom pomagati pri njihovih šolskih obveznostih, ki so bile večinoma domače naloge. Menim, da je bil projekt relativno uspešen, vsaj do te mere, da so otroci odnesli neke pozitivne izkušnje, ki se razlikujejo od njihovega vsakdana.

Nina Praček

V okviru projekta Jaz in mi za vas sem se še s petimi sošolci obrnila na svojo bivšo osnovno šolo, OŠ Mirana Jarca Ljubljana. Na uvodnem sestanku smo se z ravnateljem dogovorili o terminih in skupinah oz. razredih, v katerih bomo opravljali prostovoljstvo. Skupaj s sošolko Anamarijo sva se podali na ustvarjalne delavnice pri učiteljici Veroniki. Tam sva tudi sami ustvarjali in se preizkusili v ročnih spretnostih, predvsem pa sva bili učiteljici v oporo in pomoč. Na začetku prvega srečanja je bilo vzdušje rahlo zadržano, a sva se z učenci hitro povezali in smo si vzajemno prirastli k srcu.

Tudi sama mislim šolanje nadaljevati v pedagoški smeri, zato mi je ta izkušnja zelo koristila in sem iz nje pridobila veliko znanja in izkušenj. Zelo mi je bilo zanimivo, kako hitro sem se povezala z otroki na samo desetih srečanjih. Kot vsi otroci njihove starosti, so bili zelo radovedni, vedoželjni in zato je bilo z njimi zlahka preživeti teh deset ur prostovoljstva. Priznam, da jim je bilo na zadnjem srečanju kar težko sprejeti, da naju ne bo več nazaj. Kljub temu pa mi je zadnje srečanje ostalo v najlepšem spominu. Zaradi odsotnosti učiteljice Veronike sva se priključili podaljšanem bivanju. Skupaj smo odšli ven in se zabavali v novozapadlem snegu. Neprecenljivo je bilo videti njihove nasmeške, ko sva se z njimi kepali in popolnoma prepustili otroškim užitek.

Čeprav je bilo to prostovoljstvo obvezno, sem vesela, da sem bila lahko del te izkušnje, saj sem si pridobila veliko izkušenj za prihodnost. Dela na šoli nisem vzela kot obveznost, temveč kot zabavno druženje, ki smo ga delili z učenci.

Neža Rogl

V sklopu projekta Jaz in mi za vas smo tri sošolke v mesecu oktobru izvajale prostovoljstvo na Osnovni šoli dr. Vita Kraigherja. Z otroki prvega in drugega razreda smo se v času podaljšanega bivanja igrale različne igre. Vedno smo se na začetku predstavili na čim bolj zanimiv način, z nami so delili svoje interese, me pa smo jih spodbujale k medsebojnemu poslušanju. Nadaljevale smo z igrami kot so sadna kupa, rad počnem, predsedanje stolov, barvice, vislice... Igre smo vnaprej pripravile in jih prilagodile razredu v katerem smo bile. Med izvajanjem projekta sem spoznala, da imajo raje igre, pri katerih so se lahko čim več gibali in se je veliko dogajalo. Menim, da so bili naše družbe veseli in so nas ubogali, kar nas je kar presenetilo. Učiteljice so nam pustile, da same vodimo dejavnosti, in se vključile le, ko so otroci postali zelo nemirni. Projekt me je pozitivno presenetil. Mislila sem, da bo z otroki te starosti težje delati in ohranjati njihovo pozornost. Sem pa tudi spoznala, da delo z otroki ni nekaj, za kar bi se odločila v prihodnosti. Projekt za katerega smo se z razredom odločili je bil primeren, saj smo vsi izkusili nekaj novega, dobili nove izkušnje in imeli možnost svoje znanje deliti z mlajšimi.

Zala Rozman

V mesecu oktobru smo izvajali prostovoljstvo na Osnovni šoli dr. Vita Kraigherja. Osebno sem z dvema sošolkama obiskala prve in druge razrede. Z njimi smo se igrali številne igre. Vedno smo začeli z igrami, s pomočjo katerih smo se na različne in čim bolj zanimive načine predstavili drug drugemu. Potem smo nadaljevali z igrami kot so sadna kupa, ti si Jošt, stol na moji desni strani, kaj rad delam, barvice... Med projektom sem spoznala, da so otroci v večini zelo simpatični in so bili naše družbe zelo veseli. So pa seveda tudi izjeme, v vsakem razredu so bili tudi nespoštljivi in nevzgojeni otroci. Menim, da projekt dosegel svoj namen, saj smo se s sošolci družili izven pouka in svoje znanje prenašali na mlajše otroke.

Taja Snaj

V okviru solidarnostnega projekta Jaz in mi za vas smo s tremi sošolci obiskali 3. razred osnovne šole. Vsakemu izmed nas je bil dodeljen en učenec, ki je potreboval dodatno pomoč pri pouku. Mojemu učencu sem pomagala pri reševanju domačih nalog, za katere mi je povedala njihova učiteljica na začetku ure. Če je hitro vse naredil oz. če naloge sploh ni imel, sva brala ali reševala matematične naloge, ki sem mu jih sama zastavila. Sama sem rada opravljala svoje delo, saj je bil učenec priden in delaven, hkrati pa izredno

hvaležen za ponujeno pomoč. Menim, da je bila učna ura vseč tudi njemu. Sodelovanje v projektu pa mi je kljub večinoma prijetnim uricam pokazalo, kako težko delo v resnici opravljajo učitelji, ko se trudijo, da razložijo težko snov na kar se da razumljiv način.

Luna Steiner

V okviru projekta sva s sošolko obiskali 1. in 2. razred osnovne šole. Za otroke sva pripravili družabne igre. Igrali smo se sadno kupo, toplo mrzlo, ugani žival, pravljичne osebe... Kar me je najbolj presenetilo, je očitna razlika v tem, katere igre so bile najbolj vseč prvo- in katere drugošolcem. Učenci v 1. razredu so bili najbolj navdušeni nad igro predsedanja, v 2. razredu pa so se zelo smejali, ko sva jih prosili, naj se predstavijo kot druga oseba. Zelo me je razveselilo, ko sem videla, da so učencem najine igre vseč, in so naju ob koncu spraševali, če bova še kdaj prišli. Menim, da nam je projekt omogočil, da smo opravili dobro delo in razveselili otroke. Meni je prinesel zelo pozitivno izkušnjo.

Tilen Stezinar

Letos smo z sošolci in sošolkami v okviru OIV programa pomagali otrokom z učnimi težavami tretjega razreda na Osnovni šoli Valentina Vodnika. Otrokom smo pomagali pri domačih nalogah in pri komunikaciji, ki je bila včasih tudi zahtevna, saj so nekateri imeli težave s slovenščino. Težave z jezikom smo reševali z vajami iz slovenščine in z branjem lažjih besedil iz berila. Eden od izzivov je bil tudi, kako otroke preprišati, da bodo delali naloge, ki jih niso hoteli reševati. Kljub vsem izzivom smo otrokom uspešno pomagali pri opravljanju njihovih šolskih obveznosti. Menim, da je bil program koristen za otroke in tudi za nas, saj smo dobili nove izkušnje in znanja.

Lenart Strmole

Vrnitev v osnovno šolo kot pomočnik učiteljice je bila čustveno bogata izkušnja. Občudovanje radovednih obrazov otrok me je spomnilo na lastno mladost. V dvanajstih urah sem se naučil veliko o prilagajanju pristopa k vsakemu otroku in pomembnosti empatije. Delo me je naučilo spoštovanja do truda učiteljev in pomembnosti izobraževanja. Ta izkušnja mi je odprla nov pogled na učenje in skrb za mlade, ki jo zdaj cenim še bolj. Sem hvaležen za priložnost, da lahko svoje znanje delimo z naslednjo generacijo.

Neža Šircelj

V okviru projekta Jaz in mi na Gimnaziji Bežigrad smo se odločili prostovoljno delati na naših nekdanjih osnovnih šolah. Skupaj z Majo Žitnik sva izbrali njeno nekdanjo Osnovno šolo

Zadobrova. Začeli sva 27.9.2023 in se isti dan dogovorili s podravnateljico šole o začetku dela in najinih obveznostih. Dodelili so nama oddelek 1. a (podaljšano bivanje), a sva pomagali tudi drugim razredom, še posebej zunaj, ko so otroci uživali na igrišču ali delali domače naloge. Z delom sva začeli ob 13.30 ali 14.30 in končali, ko je večina otrok odšla domov, okoli 16. ure. Pogosto sva jim pomagali pri domačih nalogah, ali se preprosto pogovarjali z njimi. Otroci so bili zelo radovedni in veseli vsakič, ko sva prišli. Včasih naju je učiteljica prosila, naj odneseva malico nazaj v kuhinjo. Ker smo začeli, ko je bilo zunaj še toplo, so otroci večino časa preživeli na igrišču, kjer sva se z njimi igrali različne igre, kot so skrivalnice in nogomet. Deklice so bile še posebej vesele najine prisotnosti in so nama z veseljem postavljale vprašanja. Najino delo sva zaključili 16. 11. 2023. Po vsakem obisku sva oddali seznam udeležbe učiteljici v podaljšanem bivanju, ki ga je nato podpisala. Ta izkušnja nama je omogočila vpogled v pozitivno vzgojo najmlajših in kljub izzivom je ostala v najinem spominu kot pozitivna izkušnja.

Maj Ulčar

V projektu Jaz in mi za vas sem pomagal na svoji bivši osnovni šoli učiteljem v podaljšanem bivanju. Z Luko, s katerim sva skupaj opravljala projekt, sva se z otroci večinoma igrala razne igre v telovadnici, šli pa smo tudi ven na šolsko igrišče. Vse igre so bile športne, nekatere bolj druge manj zahtevne. Pri tem sem opazil, da so fantje res izrazito bolj divji in razigrani, tudi bolj agresivni kot dekleta, in lahko rečem, da se kljub veliki razliki v letih od nas v tem ne razlikujejo precej. Spoznal pa sem tudi, da morajo biti učitelji zelo potrpežljivi in sočutni do učencev in da morajo do vsakega posebej pristopati na drugačen način, saj se med seboj vsi razlikujejo. V razredu je bil tudi učenec s posebnimi potrebami, s katerim sva morala biti še posebej potrpežljiva. Spoznal sem, da poklic učitelja ni tako enostaven, kot se morda komu zdi. Menim pa tudi, da projekt Jaz in mi za vas bolj pripomore nam in naši osebni rasti, kot pa učiteljem, saj smo jim v najboljšem primeru le omogočili odmor.

Ronja Vidmar

V novembru in decembru sva s sošolko opravljali prostovoljno delo na Osnovni šoli Prule. Hodili sva pomagat v podaljšano bivanje v oddelek 1a, kjer so se naju razveselili tako učenci kot učiteljica v podaljšanem bivanju. V okviru projekta sva otrokom pomagali pri domači nalogi, se z njimi igrali družabne igre, jim brali knjige ter organizirali igre na šolskem igrišču. Izkušnja mi je bila zelo zanimiva, naučila sem se biti bolj potrpežljiva ter pozorna, vseč mi je bilo, kako navdušeni so bili učenci, ko sva vstopili v razred. Najbolj mi bodo v spominu ostale risbice, ki so nama jih otroci podarili v znak hvaležnosti. Projekt bi še kdaj ponovila, saj sem z opravljenim delom bila solidarna do drugih, hkrati pa sem tudi sama veliko odnesla.

Luka Vidović

V prvi polovici 3. letnika sem v sklopu projekta Jaz in mi za vas obiskoval svojo bivšo osnovno šolo, kjer sem pomagal učiteljem v podaljšanem bivanju. Čeprav na začetku v tem nisem videl nobenega pomena, sem proti koncu spoznal, da sem preživel edinstveno izkušnjo. Dodeljen mi je bil razred tretješolcev, ki so že prvič, ko sem jih videl, delovali zelo razigrani, polni energije in predvsem zelo zgovorni. Vsakič ko sem prišel opraviti novo uro OIV, sem si zapomnil nova imena učencev in izvedel več o njih (s katerim športom se ukvarjajo, pri katerih predmetih imajo težave, kaj jih veseli...). Delo mi je olajšal sošolec Maj Ulčar, ki je prav tako prostovoljstvo opravljal v tem razredu. Zagotovo je bilo ponovno obiskovanje osnovne šole nepozabna izkušnja, kar pa me je najbolj presenetilo, pa je to, da so me otroci prejšnji teden prepoznali na cesti in se me razveselili, ter spraševali, zakaj več ne prihajam k njim, kje je Maj in kako, da nisva skupaj. Kljub napornim trenutkom bi se v prihodnosti ponovno preizkusil v vlogi "učitelja".

Maja Žitnik

V sklopu projekta Jaz in mi za va, smo se v razredu odločili za prostovoljno delo na naših nekdanjih osnovnih šolah. Predvsem smo želeli olajšati delo učiteljem in njihovim učencem. S sošolko Nežo Terezo Šircelj sva se odločili obiskati mojo bivšo OŠ Zadobrova. S projektom sva pričeli 27.9.2023 in se tistega dne dogovorili s pomočnico ravnateljice šole o pričetku dela in najinih obveznostih. Pomočnica ravnateljice nama je dodelila oddelek 1. a (podaljšano bivanje), poleg tega pa sva se pogovarjali in pomagali tudi drugim razredom, saj so bili otroci ob lepem vremenu zunaj na igralih oz. so delali domače naloge kar v skupinah. Začeli sva takoj naslednji dan. Šolo sva obiskovali od 13.30 oz. 14.30 in končali, ko je večina otrok šla domov. To je bilo okoli 16. ure. Največkrat sva otrokom pomagali pri domačih nalogah oz. se z njimi pogovarjali. Otroci so bili vsekakor zelo radovedni in veseli vsakič, ko sva prišli. Včasih naju je učiteljica prosila, naj greva po malico in jo odneseva nazaj v kuhinjo. Ker sva začeli, ko je bilo še toplo, so bili otroci največkrat na igrišču oz. na igralih pred šolo. Tam sva se z njimi igrali skrivalnice, se igrali igre z žogo, predvsem nogomet. Deklice so naju bile vedno zelo vesele in so nama postavljale veliko vprašanj (izvedele sva veliko skrivnosti). Delo sva končali 16. 11. 2023. Po opravljenem delu sva učiteljici v podaljšanem bivanju oddali seznam udeležbe in ta ga je tudi podpisala. Ta izkušnja nama je dala odličen vpogled v vzgojo današnjih najmlajših. Vsekakor so se poigrali z najino strpnostjo, a izkušnja nama je ostala v pozitivnem spominu.

Luka Žumer

Za aktivnost opravljanja aktivnega državljanstva smo si izbrali pomoč v podaljšanem bivanju Osnovne šole Mirana Jarca. V sklopu obveznosti smo šolo obiskali prvič, ko smo se dogovorili, kako naj bi vse potekalo, ter nato še petkrat, ko smo opravljali prostovoljno delo.

Z otroci 1. razredov smo se družili po 2 uri. Igrali smo se različne igre, kot so na primer telefončki, sestavljali smo Lego kocke ter izdelovali snežake iz papirja. Ko je bil zunaj sneg,

smo to izkoristili za kepanje. Zanimivo je bilo videti veselje malih otrok ob našem prihodu in razočaranje ob odhodu.

Osebno mi delo z otroci ni najbolj pri srcu, a pri izbiri dejavnosti nisem imel dovolj podpore, da bi izbrali meni ljubšo dejavnost. Menim, da bi bilo veliko veliko bolje, če bi za to dejavnost izbrali dom za ostarele, saj so starejši ljudje veliko bolj veseli družbe mlajših ljudi, s katerimi se lahko pogovarjajo, igrajo igre, tombolo. Hkrati bi se mi naučili kaj od njih. Mogoče bi lahko tudi malo razbremenili delavke in delavce v domu za ostarele, katere zelo občudujem, saj opravljajo težko in slabo plačano delo.

Če pomislim nazaj, česa smo se naučili, ugotovim, da se jaz osebno nisem naučil nič novega oziroma nisem pridobil novih znanj, ki bi mi prišla prav v prihodnjem življenju. Mogoče le to, da je otroke zelo lahko podkupiti in si jih podrediti.

